

Adrenaline

Stefaan Werbrouck

ADRENALINE

Een Rione Monti thriller

WITSAND UITGEVERS

1.

De kelder rook naar uitwerpselen, schimmel en benzine. Babbo had gisteren met de kettingzaag gewerkt. Telkens wanneer hij de kleine tank vulde, morste hij op de aarden vloer. Dagenlang bleef de geur dan hangen.

Cristiano had honger en moest dringend naar het toilet. Hoelang zat hij hier nu al opgesloten? Boven was geen geluid te horen. Ze waren het huis uit, dat deden ze telkens als hij in de kooi zat. Hij was een slechte jongen. Hij deed dingen die niet door de beugel konden. Hij nam Babbo's vulpen en krabbelde zijn hele agenda vol. Hij spoot mamma's parfum leeg over de kat. Hij plukte de rozen in de tuin en gaf ze aan het buurmeisje. En dan was er nog de school. Hij vocht met de jongens van de zesde klas. Elke dag. Zelf zat hij in de derde klas. Ze noemden hem *Puzzo*, omdat hij rook naar uitwerpselen, schimmel en benzine. Zijn rapport stond elke keer vol met rode cijfers. Dat was weer een reden voor Babbo om hem op te sluiten in de kelder.

Vanuit de kooi kon Cristiano een streepje lucht zien, en wolken als die er waren. Hij zag aan het licht hoe de dag voorbijschoof. Gelukkig kwam de kat af en toe kopjes geven. Zij was de kwaadste nog niet. Cristiano wou dat hij ook zelf een kat was. Dan kon hij moeiteloos in en uit de kooi en via het raam weg uit de kelder. Katten worden ook niet gestraft, zelfs al doden ze een kanarie of stelen ze een biefstuk van de tafel. 'Dat is hun karakter,' zei Babbo. 'Ze kunnen niet anders. Je kunt niemand straffen omwille van zijn karakter. Je kunt alleen iemand straffen als hij slechte dingen doet, zoals jij.' Ook dieven en moordenaars worden opgesloten in kooien, wist Cristiano. Op water en brood. Het was hun verdiende loon. Zelf had hij *strozzapreti* met tomatensaus in zijn kooi. Brood was beter geweest. De pasta was verkleefd en de saus kwam rechtstreeks uit een glazen pot. Zelfs de kat lustte het niet. Maar misschien kreeg hij straks honger en at hij er toch van.

Tegen de buikkrampen was niets te beginnen. Ze kwamen in golven, steeds heftiger, tot Cristiano het niet meer kon houden. In een hoek van de kooi lag een stuk karton. Dat had hij er gisteren gelegd, uit vooruitziendheid. Voor als de grote boodschap kwam. Een stuk karton was handig om de boel achteraf op te ruimen.

Cristiano ging gehurkt zitten op het stuk karton en slaakte een zucht van opluchting. Zijn darmen kwamen eindelijk tot rust. Tegelijk was hij verdrietig. Nu zou de kat hem geen kopjes meer komen geven. Ze was heel gevoelig op dat vlak. Nu stond hij er helemaal alleen voor.

Hij wou dat hij bij zijn kleren kon. Ze lagen vlak bij de kelderpoort, dus buiten zijn bereik. Babbo zei dat dat bij zijn straf hoorde, omdat hij slechte dingen deed. Daarom moest hij naakt in de kooi en ging de kelder dicht. Toen Nonna nog leefde, stonden in de kelder de wijnpers en de vaten voor de most. Cristiano herinnerde zich de zoete geur van de pas geperste druiven en het gelach van de mannen die Nonna kwamen helpen. Toen deed Cristiano nog geen slechte dingen. Van Nonna kreeg hij nooit straf. Maar op een dag was ze er niet meer. ‘Nonna is heengegaan,’ zei mamma plechtig. Maar ze vertikte te zeggen waarheen of wanneer ze terugkeerde. Pas later beseftte Cristiano dat Nonna gewoon dood was. Toen was Babbo gekomen. Die had de pers en de houten vaten verkocht. En nog later kwam de kooi.

Cristiano's oog viel op een vlek gelig zonlicht op de muur. Daar voerden vliegen een vrolijke dans uit. Alle insecten hebben zes poten en een driedelig lichaam, wist Cristiano: kop, thorax en abdomen. Net als muggen hebben vliegen twee vleugels, waarmee ze halsbrekende toeren kunnen uithalen. Ze hebben samengestelde ogen, met meer dan vierduizend facetten. Bromvliegen zijn de mooiste vliegen. Ze zijn groter dan huisvliegen en hebben een metalige glans, groen of koperkleurig. Ze leggen hun eitjes in uitwerp-

selen en lijken. Dat helpt de politie om te weten hoelang iemand al dood is.

Vierduizend vlekken gelig zonlicht verplaatsten zich traag naar rechts, over de muur, tot tegen het plafond, waar ze verkleurden van geel naar rood. De vliegen werden moe en traag. De vlekken doofden uit. Straks viel de nacht en werd het aardeduister in de kelder. Cristiano hield niet van de duisternis. In de duisternis gaven zijn eigen ogen licht en zag hij spoken. Hij moest ze dichtknijpen om ze niet te zien.

2.

De kasseien van de binnenkoer van het benedictinessenklooster Santa Cecilia glommen onder het gele licht van de lantaarns, terwijl flarden orgelmuziek weerklonken uit de nog in duisternis gehulde basiliek. In het midden van de rechthoekige binnentuin stond een fontein met een enorme antieke amfoor, die in vroegchristelijke tijden een onderdeel was van het reinigingsbad voor wie de basiliek wilde binnengaan. Volgens de traditie stond hier in het begin van de derde eeuw het huis van de heilige Cecilia, patrones van alle muzikanten. De jonge weduwe Cecilia werd omwille van haar geloof ter dood veroordeeld en stierf in de kelder van haar eigen woonst de marteldood. Na een mislukte poging om haar te doen stikken in de badkamer werd geprobeerd haar te onthoofden. De drie wetelijk toegestane slagen volstonden evenwel niet om haar hoofd te scheiden van haar lichaam en daarom liet de beul haar stervend achter. Haar goed bewaarde lichaam, dat door paus Urbanus I werd begraven in de catacomben van San Callisto, werd in 821 overgebracht naar de basiliek die boven op haar huis was gebouwd. Zo'n achthonderd jaar later, in 1599, werd, met het oog op het nakende jubileumjaar, haar sarcofaag opnieuw opengemaakt en toen bleek

dat haar lichaam nog steeds intact was. Een marmeren beeld onder het hoofdaltaar, van de hand van Stefano Maderno, herinnerde aan de positie waarin haar lichaam werd aangetroffen: liggend op haar zij, met in haar hals de sporen van het moordende mes.

Voor het altaar en het liggende beeld van Cecilia zat, geknield in het duister, *suor* Gabriella. Het enige licht in de basiliek kwam van de lamp boven het orgel, halverwege tussen het schip en de linkerbeuk. Achter het klavier zat Ivan Bellini, een man van rond de dertig. De reflectie van de lamp op de partituur deed zijn gezicht oplichten in de duisternis. De tonen van de 'Prélude, fugue et variation in si klein' van César Franck accentueerden de sfeer van sereniteit en onverstoorbare rust in de basiliek. Zuster Gabriella luisterde bewegingsloos, diep aangegrepen als ze was door de melodie. Het pijporgel was van een bescheiden omvang. Maar voor Bellini was het een extra uitdaging om het maximum te halen uit de twee toetsenborden van ivoor en ebbenhout en de luttele registers die beschikbaar waren. Hij kwam hier iedere weekdag vroeg in de ochtend, nog voor de zusters verzamelden voor de lauden. Hij hield ervan de dag te beginnen met muziek. Het ontspande hem en tegelijk hielp het hem zich voor te bereiden op de problemen en de gevaren die zijn werk met zich meebrachten. Gewoonlijk begon hij met een rustig stuk. Daarna speelde hij iets met wat meer beweging. Iedere keer sloot hij af met hetzelfde stuk van César Franck.

Bellini's handen kwamen samen op het hoofdklavier en begonnen aan het korte interludium dat voorafgaat aan de fuga. Die acht sonore maten, waar hij een speciale voorkeur voor had, riepen herinneringen op aan de woorden van zijn zus Rita toen hij het stuk thuis speelde op de piano in de woonkamer: 'Ik ben gek op dat stuk. Ik word er helemaal warm van. Het gaat recht naar mijn ziel.'

Een vaag, teder gevoel van melancholie maakte zich van hem meester. Hij was altijd heel gehecht geweest aan zijn drie jaar oudere zus. Toen hij klein was, had ze altijd voor hem gezorgd en hem

beschermd tegen alles en iedereen. En toen was er die gebeurtenis geweest die op slag hun hele leven overhoop had gehaald. Sindsdien waren de rollen veeleer omgekeerd en was hij degene geworden die het gevoel had voor haar te moeten zorgen.

Zijn handen gingen weer uiteen om de fuga uit te voeren. De rechterhand speelde het thema op het bovenste klavier en de linkerhand antwoordde op het onderste.

In de ogen van de zuster welden langzaam tranen op.

Bellini was zijn dagelijkse concert begonnen met het 'Prélude religieux' uit de *Petite messe solennelle* van Gioachino Rossini, een muziekstuk dat hij bijzonder geschikt vond om mee te openen, omwille van de mysterieuze, enigmatische sfeer. Daarna had hij de 'Hongaarse Rapsodie n° 2' van Franz Liszt gespeeld, in een transcriptie voor orgel. Zowel Rossini als Liszt was een tijdgenoot geweest van de componist Vincenzo Bellini, die Bellini's betovergrootoom was, en van wie hij ongetwijfeld het muzikale talent had geërfd.

De majestueuze introductie van Liszts 'Rapsodie' stond in sterk contrast met de zachte muziek van de prelude en had in de basiliek voor een dramatische spanning gezorgd. Nu speelde hij als slot de laatste variaties van Franck. Terwijl een rallentando de laatste maten van het stuk aankondigde, stond de zuster op. Bellini's handen bleven hangen op de laatste noot en maakten zich daarna voorzichtig los van de toetsen. De organist bleef nog even met gebogen hoofd en gesloten ogen zitten, terwijl zijn geest nog vertoefde in de muziek. Toen hief hij het hoofd, alsof hij wakker werd. Zijn blik kruiste die van de zuster, die hem ontroerd gadesloeg. Bellini doofde het licht van de lamp, klapte het orgel dicht en stond op.

De zuster ging hem voor naar de uitgang en opende de deur.

Bellini groette haar met een ironische glimlach: '*Buona giornata, suor Gabriella!*'

De zuster beantwoordde zijn glimlach en zei op dezelfde ironische toon: '*A domani... ispettore.*'